Den første Kjærlighed.

Lystspil i en Akt

af

Scribe; oversat af J. L. Heiberg.

Personerne:

Dervière, Jernstøber i Franche Comté.	**Rinville**, en ung Mand fra et nærliggende Gods.
Emmeline, hans Datter.	**Lapierre**, Tjener hos Dervière.
Charles, hendes Fætter.	

Handlingen foregaaer i Dervières Huus.

Skuepladsen forestiller et Værelse, med Døre paa Siderne og i Baggrunden.

Første Scene.

Dervière. Emmeline.

Dervière. Men sig mig da, hvad feiler Dig? hvad er der i Veien? hvorfor har Du nu allerede i to Dage været i saa slet Lune?

Emmeline. Jeg veed ikke, Papa, men mig synes, Alting er forkeert.

Dervière. Hvor kan det være? Enhver retter sig jo efter Dig, og gjør Alt hvad Du ønsker; og jeg selv fremfor Alle.

Emmeline. Ja Papa, Du er saa god imod mig, saa inderlig god . . . .

Dervière. Jeg føier Dig kun altfor meget, men hvad skal man gjøre, naar man er Enkemand, en af de første Jernstøbere i Franche-Comté, og har 50,000 Francs i aarlig Rente, og tillige en eneste Datter? Saa er det intet Under, at man føier hende i Alt; jeg har jo ingen Anden, som jeg kan holde af. Nu har jeg foreslaaet Dig over tyve fordeelagtige Partier; Du har afslaaet dem alle sammen. Men fra nu af forstaaer jeg ingen Spøg, og Du skal være saa god at tage høfligt imod den Frier, som vi vente idag.

Emmeline. Hvad siger Du, Papa? Denne Hr. Rinville, som Du talte om igaar? Nu vel, skal jeg sige Dig Sandheden, saa viid, at det er den eneste Aarsag til min Sorg og mit slette Lune, og jeg indseer ikke hvorfor Du hellere foreslaaer mig ham end enhver Anden.

Dervière. Jo siden Du ingen Anden vil have.

Emmeline. Det er ingen Grund.

Dervière. Jo, det er just en Grund, men dersom Du vil vide andre Grunde, saa hør: For tredive Aar siden nedsatte jeg mig her i denne Provinds, jeg havde ingen Formue, ingen Venner eller Paarørende, som kunde hielpe mig; da tog den gamle Hr. Rinville sig af mig; han forstrakte mig med Capitaler, det er ham, hvem jeg fra først af kan takke for min Formue. Nu vil jeg erstatte ham hvad jeg skylder ham, og dertil har jeg regnet paa Dig, Emmeline. Forresten skal Sønnen, den unge Hr. Rinville, være en solid og i alle Henseender fortræffelig ung Mand; han har gjort Reiser i fremmede Lande for at danne sig, og nu er han vendt tilbage til Frankrig, for at gifte sig og etablere sig. See, der har Du mine Grunde, hvad har Du at svare derpaa?

Emmeline. Ikke et Ord, Papa! Efter Alt hvad jeg har hørt, skulde jeg med største Fornøielse ægte ham, ifald det kun lod sig gjøre; men jeg skylder mig selv at afslaae det.

Dervière. Det skylder Du Dig selv? Og hvorfor det?

Emmeline. En hellig Eed, et tidligere Løfte . . . .

Dervière. Hvad for noget? En Eed! et Løfte! og det uden min Tilladelse?

Emmeline. Hør, dersom Du ikke vil blive vred, og ikke sætte Dig imod min Tilbøielighed, saa skal jeg fortælle Dig Alt.

Dervière. Hvem skulde tænkt det! Saadan en lille Jomfru paa 16 Aar, som aldrig er kommen mig af Øinene, og som aldrig seer noget Menneske! Nu saa tal da! lad mig høre!

Emmeline. Jeg maa begynde med at huske Dig paa, at jeg er opdragen af min gamle Tante Judithe.

Dervière. Ja vist, min afdøde Svigerinde, en dydig, en fortræffelig Pige, som kun havde een eneste Feil, og det var at læse en heel Roman hver Dag; 4 tykke Bind kunde hun sluge mellem Morgen og Aften.

Emmeline. Og det var i dem, at hun lærte mig at læse. Mit eneste Selskab, min eneste Legekammerat var min Fætter

Charles, som blev opdragen her i Huset, forbi hans Forældre vare døde, og han selv Intet eiede.

Dervière. Det veed jeg; hvad saa mere?

Emmeline. Uagtet han var ældre end jeg, saa tilbragte vi dog hele Dagen med hinanden, vi læste sammen og vi legede sammen, jeg kaldte ham min Broder, og han kaldte mig sin Søster, thi Tante Judithe havde ladet os læse Paul og Virginie; jeg var Virginie, han var Paul. Med eet Ord, vi elskede hinanden til Raserie, og tilsvore hinanden en evig Troskab.

Dervière. Saa tør man da ikke længere lade Fættere og Cousiner være sammen! Og jeg som ikke tænkte paa mindste Fare! Tal ud, hvad mere?

Emmeline. Du veed at han forlod os; han reiste til Udlandet, som Commissionair for et Handelshuus. Men ved Afskeden sagde han til mig: „Du er rig, jeg har Intet; man vil sagtens tvinge Dig til Ægteskab; thi alle Fædre, idet mindste de som forekomme i Romanerne, ere grusomme og tyranniske." Derpaa lovede jeg ham, at jeg ikke skulde gifte mig med nogen Anden, men oppebie hans Tilbagekomst. Han gav mig denne Ring, og jeg gav ham en anden istedetfor; siden den Tid har jeg stedse tænkt paa ham, uagtet jeg aldrig mere har seet ham.

Dervière. Saae Du ham aldrig mere?

Emmeline. Nei, naturligviis, eftersom han ikke siden har været her.

Dervière. Har Du da ikke staaet i Brevvexling eller anden Forbindelse med ham?

Emmeline. Jo, hver Gang det var Fuld-Maane; naar Klokken var ti, gik jeg ud og saae op til Maanen; det samme gjorde han paa samme Klokkeslet, det var en Aftale imellem os.

Dervière. Det var en uskyldig Forstaaelse?

Emmeline. Og naar jeg da saae op til Maanen, tænkte jeg ved mig selv: nu betragter Charles den ogsaa.

Dervière. Og det var Eders eneste Forbindelse?

Emmeline. Var det ikke nok? Maae vi ikke være hinanden troe, naar Himlen har modtaget vore Løfter?

Dervière. Ikke andet end det! Saa er Ulykken ikke saa stor, thi det er nu otte Aar siden Din Fætter reiste herfra, og Du maa ikke tage det ilde op, hvad jeg vil sige Dig, men saadan en Kjærlighed, som den Du der beskriver, er ikke andet end Børnestreger.

Emmeline. Nei Papa, det tager Du feil i. Du veed ikke at det første Indtryk er det varigste; kun den første Kjærlighed er sand Kjærlighed, og man elsker kun een Gang i Livet; det har Tante Judithe ofte nok sagt mig, og nu føler jeg det selv. Siden Charles reiste bort, tænker jeg kun paa ham; jeg elsker ingen Anden; og derfor afslaaer jeg alle andre Partier; thi deels mindes jeg det hellige Løfte jeg har gjort ham, og deels kan jeg aldrig see nogen ung Mand, uden at maatte tænke: o hvilken Forskjel! det er ikke Charles! det er langt fra ikke ham.

Dervière. Jeg troer, Du er ikke klog; Du har gjort en Romanhelt af Fætter Charles.

Emmeline. Jeg kan ikke ægte ham uden Dit Samtykke; men idetmindste tving mig ikke til at ægte nogen Anden mod min Villie. Giv denne Hr. Rinville et Afslag!

Dervière. Hvad tænker Du paa! en Søn af min gamle Ven! Nei Emmeline, det hjelper ikke hvad Du siger. Idag skal jeg vise Dig at jeg har en fast Charakteer, og at jeg ikke føier Dig i Alting.

Emmeline. Og dog sagde Du nylig, at Du ikke elskede Andre end mig, og at Du kun vilde min Lykke? Hvorfor vil Du da endelig gifte mig bort? Længes Du efter at faae mig ud af Huset?

Dervière. Ja, for Din egen Lykkes Skyld.

Emmeline. Men hvorledes skulde jeg nogensteds kunne føle mig lykkeligere end hos Dig?

Dervière. Ah, Du vil bestikke mig!

Emmeline. Paa ingen Maade, men jeg mærker nok hvorledes alt dette virker paa min Helbred.

Dervière. Hvad siger Du?

Emmeline. I to Dage har jeg havt Tandpine eller Feber, jeg veed ikke hvilken af Delene det er, men jeg befinder mig meget ilde.

Dervière. Saa maa det være Feber! og det er jeg Skyld i!

Emmeline. Ja, hvem ellers? Jeg er allerede ganske forandret i mit Udseende; det kan jeg godt mærke, naar jeg staaer for Speilet. Det bliver hver Dag værre og værre. Og naar jeg saa er død og borte, saa vil Du sige: „Min stakkels Emmeline, som var saadan en nydelig Pige!" men saa er det for silde.

Dervière. Gud bevares! Hvad man har for Nød med en eneste Datter! det er umuligt at sætte sin Villie igjennem og vise Charakteer. Emmeline, jeg beder Dig, gaae ikke hen og bliv syg! Nu skal jeg skrive til den unge Hr. Rinville at han ikke skal uleilige sig herhen for det første.

Emmeline. O hvor Du er god! Du er den bedste Fader.

Dervière. Bedstefader? Nei, naar Du ikke vil gifte Dig, saa bliver jeg aldrig Bedstefader.

Emmeline. Kom Papa, kom og skriv strax!

Dervière (sætter sig ned og skriver). Forresten maa jeg sige Dig, at det er meget imod min Villie, men jeg skal skrive alligevel . . . Men det lader saa uhøfligt.

Emmeline. Tvertimod det er just høfligt. Dersom jeg gav ham en Kurv efter at have seet ham, saa vilde det være en Fornærmelse; men at give ham Afskeed inden han er kommen, det er netop forekommende; og jeg er vis paa, han vil være meget erkjendtlig for den Opmærksomhed.

Dervière. Du er mig ret en lille Prokuraterske! men det siger jeg Dig, at jeg skriver ham Sandheden til, og at Du ikke derfor maa troe, at jeg samtykker i Dit Giftermaal med Charles.

Emmeline. Det forlanger jeg jo heller ikke. Men ikke desmindre er jeg vis paa at Charles er bleven mig troe; han kommer nok snart hjem fra sine Reiser, og saa skal vi faae at see . . . .

Dervière. Hvad skal vi faae at see?

Emmeline. Jeg mener, vi skal faae at see om Papa kan bruge ham til Svigersøn. — Nu Brevet er jo allerede færdigt. Lad see! Vi maa strax sende det afsted, strax paa Øieblikket! (tager Bordklokken, og ringer, og løber derpaa Brevet igjennem.) Gud! hvad det er godt skrevet!

Dervière. Synes Dig, det er godt?

Emmeline. Fortræffeligt. Jeg befinder mig ogsaa allerede bedre.

(Dervière tager Brevet, lægger det sammen, skriver Udskriften og forsegler det.)

Anden Scene.

De Forrige. Lapierre.

Emmeline. Lapierre, hurtig tilhest! Du maa bringe dette Brev til Rinville Slot. Rid i Galop frem og tilbage, thi det har største Hast, og naar Du kommer igjen, har jeg mange andre Ærinder til Dig. Og sig dernede, at hvis Nogen spørger efter os, ere vi ikke hjemme.

Lapierre. Jeg vil gaae og trække Støvler paa.

Emmeline. Ja gjør det, men skynd Dig noget!

Lapierre (gaaer).

Dervière. Jeg gaaer ind paa mit Kammer.

Emmeline. Jeg følger med Dig; giv mig Armen! Jeg skal læse høit for Dig, eller spille et Parti Piquet med Dig, eller spille paa Harpe for Dig, ligesom Du helst vil.

Dervière. Du er altfor god og føielig.

Emmeline. Idag har jeg jo heller ikke Grund til andet.

(de gaae).

Tredie Scene.

Lapierre (med Støvler paa, og med Brevet i Haanden).

To Miil frem og to Miil tilbage, altsammen i Galop! det er en god Plaseer! og naar jeg saa kommer tilbage, skal jeg have endnu mere at bestille. Det er en ny Maade at hvile sig paa. Jomfruen bryder sig heller ikke om nogen Ting; saasnart hun faaer et Indfald, strax maa jeg tilhest. Det forstaaer sig, hun er raisonnabel, og hun betaler Uleiligheden godt. Men dersom man kunde faae Pengene uden at have Uleiligheden, saa var det dog endnu bedre. — Hvem kommer der? En smuk ung Herre, som jeg aldrig har seet før.

Fjerde Scene.

Lapierre. Rinville.

Rinville (udenfor). Ja sæt kun Hesten paa Stald, thi jeg bliver her. (til Lapierre, idet han træder ind). Er Hr. Dervière tilstede?

Lapierre. Har man ikke sagt Herren dernede . . . . . .

Rinville. Jo, man har sagt mig at han var hjemme.

Lapierre. Saa beder jeg meget om Forladelse! Det er min Skyld, jeg glemte at sige Folkene Beskeed. Jeg skal sige Herren, Hr. Dervière er rigtig nok hjemme, men Jomfruen sagde, at han skulde ikke være hjemme; og her i Huset lystrer man især Jomfruen.

Rinville. Deri gjør man meget vel; det er ganske i sin Orden. (afsides). Jeg har allerede hørt tale om denne gode Faders Svaghed for sin eneste Datter. Hvad skal

man sige? Det er maaskee lidt Forfatter-Forfængelighed. (til Lapierre idet han giver ham Penge). Hvis det med alt det skulde være muligt at faae Din Herre et Dieblik i Tale . . . Du forstaaer mig; jeg vil vente paa ham her.

Lapierre (tagende Pengene). Jeg kan see, det er Herrens Alvor. Jeg skal sige det til en af Karlene, thi jeg selv har Hastværk, jeg maa paa Dieblikket tilhest, for at bringe dette Brev til Rinville Slot.

Rinville. Til Rinville? der kommer jeg iaften; og dersom Brevet maaskee er til Hr. Rinville selv . . .

Lapierre. Netop, det er til ham.

Rinville. Saa skal jeg besørge det.

Lapierre. Mangfoldig Tak! det er meget smukt af Herren. Saa kan jeg spare mig Veien. Til Gjengjeld skal jeg nu see at faae Hr. Dervière ud af sit Kammer, uden at Jomfruen mærker det.

Femte Scene.

Rinville (alene. Han læser Udskriften).

„Til Hr. Rinville." Ganske rigtig, det er til mig; det er Svigerpapas Haand; thi kjender jeg ikke ham selv, saa kjender jeg dog hans Skrift. (aabner Brevet og læser Begyndelsen). Jeg seer, man ventede mig ikke før om nogle Timer; men jeg kunde ikke tøve længere, af lutter Utaalmodighed efter at see min smukke Brud; og desuden ønskede jeg, inden jeg gjorde hendes Bekjendtskab, at tale med Faderen, om hvorledes jeg bedst skulde behage hende. Mon han allerede iforveien skulde svare mig paa det jeg agter at spørge ham om? (læser fagte) Ih Gud bevares! Der faaer jeg jo meget mere at vide end jeg ønskede; hun har en anden Kjærlighed; det er høist behageligt for en Brudgom! Og min Fader, som skrev mig til, at jeg skulde komme hjem fra Düsseldorf saa hurtigt som muligt, fordi dette just var en Kone for mig! Ja han havde Ret, det havde rigtignok Hastværk. Ja, saa er der jo Intet at gjøre ved den Sag; og dog for Pokker, jeg kan ikke saaledes give tabt. Pigen skal være smuk og elskværdig, og hun har en betydelig Formue, hun har Ord for at være knibsk, hun skal have afslaaet en Snees Tilbud. Og jeg tænkte ved mig selv: det er mig som er bestemt til at betvinge dette Hjerte, som ingen Anden har kunnet erobre. Ja men Ulykken er, at jeg ikke lod mig nøie med at tænke det; jeg talte ogsaa derom til mine Venner i Paris, ja jeg undlod ikke at prale lidt med min tilkommende Erobring. Nu vil man lee mig ud naar jeg kommer tilbage med uforrettet Sag. Men tilforladelig, jeg vil idetmindste see hende først; og dersom hun behager mig, vil jeg forsøge paa om jeg ikke kan fortrænge min Medbeiler. (læsende Brevet) „Hendes „Fætter Charles, som hun har elsket lige„fra Barndommen." Ligefra Barndommen! saa meget bedre! det viser et sjeldent Anlæg til Troskab. Det kommer nu kun an paa at give denne ædle Følelse en anden Retning. (læser) „Som hun har elsket „lige fra Barndommen, og som hun ikke „har seet i otte Aar." Det er jo utroligt. Men jeg faaer et Indfald! — I otte Aar kan der foregaae saamange Forandringer, endogsaa med Udseendet af en Fætter, at jeg gjerne tør udgive mig for ham; saa er jeg jo allerede vel anskreven, og behøver ingen videre Anbefaling. Desuden hvad vover jeg derved? At faae min Afsked? den har jeg jo allerede. Om det saa aldrig var for andet end for at see hende, og forsøge hvorvidt jeg kan komme, vil jeg vove dette Eventyr. Der kommer Nogen; det er udentvivl Svigerpapa; saa vil jeg begynde med ham.

Sjette Scene.

Rinville. Dervière.

Dervière (afsides). Lapierre kommer med en hemmelighedsfuld Mine og siger at en Fremmed vil tale med mig alene . . . . (til Rinville) Er det Dem, min Herre, som ønsker at tale med mig?

Rinville. Ja det er mig.

Dervière. Hvad er til Deres Befaling?

Rinville (afsides). Courage! Nu maa jeg see at være rørende og pathetisk. (høit) Saa De husker ikke mine Ansigtstræk? Kan otte Aars Fraværelse have gjort mig ukjendelig selv for min Families Dine?

Dervière. Hvad for Noget!

Rinville. Er da Blodets Røst kun en Indbildning? Taler den ikke til Deres Hjerte? Siger den Dem ikke, min dyrebare Onkel . . . . . .

Dervière. Hvorban, skulde det være . . .

Rinville (kaster sig i hans Arme). Charles, Deres Brodersøn.

Dervière (vender sig bort). Gid Du var Pokker i Vold!

Rinville. Hvad er det — hvad gaaer der af Dem?

Dervière. Aa, det er ingen Ting! kun Forundringen, Glæden over at see Dig. Jeg tilstaaer at jeg ikke kunde kjende Dig

igjen, thi imellem os sagt, Du tegnede ikke for otte Aar siden til at blive en kjøn Karl; tvertimod.

Rinville. Saa meget bedre; det maa vist glæde Dem at jeg har forandret mig til min Fordeel.

Dervière. Nei, nei, jeg havde hellere seet, at Du var bleven ved som Du begyndte.

Rinville. Og hvorfor?

Dervière. Hør min Søn, naar man er i Familie skal man ikke genere sig for hinanden, og jeg vil sige Dig min oprigtige Mening. Jeg har modtaget Dig i mit Huus, forbi Du havde mistet Dine Forældre, jeg har opdraget Dig, jeg har gjort alt muligt for Dig, jeg har givet Dig 3000 Francs om Aaret.

Rinville. Ja det skal De have Tak for.

Dervière. Nu vel, jeg vil herefter give Dig 6000, men paa eet Vilkaar, og det er at Du reiser strax herfra, og at vi i nogle Aar fra nu af nægter os den gjensidige Fornøielse at see hinanden.

Rinville. Hvorledes? De viser mig bort? De jager Naturen paa Døren, og kaster Blodets Røst ned ad Trapperne?

Dervière. Ja, min gode Søn.

Rinville. De er jo min Onkel!

Dervière. Ja, det er just derfor.

Rinville. Jeg er Deres Brodersøn!

Dervière. Ja, det er just Knuden.

Rinville (afsides). Det er curieust: som Brudgom beder man mig blive borte, som Fætter viser man mig Døren; det er virkelig meget vanskeligt at faae Adgang i dette Huus. (høit) Tør jeg ikke spørge om Aarsagen?

Dervière. Jeg anseer Dig for en ung Mand af Ære, og derfor skal Du ogsaa have min Fortrolighed. Du er opdragen med min Datter, Du lever endnu i hendes Erindring, og hun tænker paa Dig med en Interesse, som skader mine Planer, og kuldkaster mine kjæreste Forhaabninger; thi jeg vil gifte hende med en Søn af en af mine ældste og bedste Venner, som jeg skylder største Taknemmelighed; det er den unge Hr. Rinville, en fortræffelig, en excellent ung Mand, for hvem jeg har største Høiagtelse og Venskab. Du bør ikke tage mig det ilde op.

Rinville. Nei, Gud bevares! det er langt fra. (afsides) Min Onkel er jo et Mønster for Fædre.

Dervière. Jeg vilde ønske at jeg kunde opfinde en eller anden List eller Maske under hvilken jeg kunde gjøre hende bekjendt med denne unge Mand, uden at hun fattede Mistanke.

Rinville (med et Smiil). Nei vil man see!

Dervière. Men jeg maa overveie det vel, thi jeg er ikke øvet i hvad som koster Hovedbrud, og jeg er ikke vant til at forstille mig for min Datter. Dersom jeg vilde forsøge paa at narre hende, saa er jeg vis paa at hun gjettede det strax, thi hun gaaer ud og ind ad mig med Træskoe.

Rinville (afsides). Jeg burde takke ham for god Underretning.

Dervière. Nu kjender Du min Stilling saavel som Din egen. Jeg kan naturligviis ikke gjøre hende bekjendt med den unge Mand saalænge Du er her, og derfor er det bedst at Du gaaer Din Vei.

Rinville. Ja, men det er ingen let Sag.

Dervière. Jo det er tilforladelig det letteste af Verden; hun veed jo ikke at Du er her, hun drømmer ikke derom! naar Du nu altsaa strax paa Øieblikket . . . (vil drive ham hen mod Døren).

Emmeline (udenfor). Papa! Papa!

Dervière. Saa! der er hun allerede! Tie bare stille, og lad Dig ikke mærke med noget; jeg er vis paa at det gaaer hende ligesom mig, at hun ikke kjender Dig igjen.

Syvende Scene.

De Forrige. Emmeline.

Emmeline (uden strax at see Rinville). Papa! hvad skal jeg sige? der er en Mand dernede, som siger at han absolut skal tale med Dig, han har gjort mig ganske forskrækket.

Dervière. Hvem er det da?

Emmeline. Det er en Tydsker, som kalder sig Hr. Zacharias, og som siger at jeg kan vente min Fætter om et Øieblik.

Rinville (afsides). Nu seer det godt ud.

Emmeline. Og han siger at han maa tale med Dig, inden min Fætter er kommen, da det er en Sag, som netop angaaer Charles.

Dervière (hastig til Rinville). Som angaaer Dig? (afsides) Au! det var dumt.

Emmeline. Papa! hvad siger Du?

Dervière. Det betyder ikke noget, mit Barn. Det var et Ord som jeg sagde

til denne Herre; det er en Reisende, som hændelsesviis er kommen hertil.

Emmeline. Nei, Du bedrager mig. Jeg hørte jo hvad Du sagde til ham; Din Forvirring, Din Forlegenhed bekræfter det; see hvor han stirrer paa mig! saaledes stirrede just min Fætter paa mig. (løber hen til ham) Charles! det er Dig!

Dervière. Saa! der har vi Gjenkjendelsen!

Emmeline. Nei, er det muligt! Er det virkelig Dig! Jeg kan ikke komme mig af min Forundring. Han har meget forandret sig, ikke sandt Papa? men ligemeget, det er dog de samme Ansigtstræk, især de samme Øine. Øinene forandre sig aldrig. Og Du, Charles, hvorledes finder Du mig?

Kinville. Endnu smukkere end jeg havde ventet. Ja saa smuk, at det forekommer mig som om jeg i Dag saae Dem for første Gang.

Emmeline. O! jeg har vist ikke forandret mig i den Grad, som Du.

Kinville. Og med alt det kunde De dog strax kjende mig?

Emmeline. Paa Øieblikket. Saasnart jeg traadte ind i Stuen, havde jeg en saadan besynderlig Følelse, jeg veed ei hvad det var. Det var ligesom en Stemme hviskede til mig: han er der.

Dervière. Da havde jeg for min Part ikke den mindste Anelse, og dersom han ikke havde sagt mig sit Navn reent ud . . .

Emmeline. Ja Du! det er en anden Sag, men jeg! der gives Sympathier som aldrig bedrage; det vilde Tante Judithe have kunnet forklare Dig. Men Du glemmer den fremmede Herre, som venter paa Dig dernede; han lod til at have stort Hastværk.

Dervière. Ja det er sandt; jeg vil gaae ned og høre hvad han vil. (til Kinville) Jeg gad dog vide hvad han kan have med Dig at bestille. (afsides til samme) Jeg lader Dig alene med min Datter, men det er paa Tro og Love; jeg stoler paa at Du ikke taler om Kjærlighed til hende; det maa Du give mig Dit Æresord paa.

Kinville. Jeg sværger Dem at Charles ikke skal tale et Ord derom.

Dervière. Godt, saa er jeg rolig, og dersom det endog kunde lykkes Dig at gjøre hende vred, saa hun viste Dig Døren, saa var det saa meget bedre, og jeg vilde skjønne derpaa.

Kinville. Stol De kun paa mig, jeg skal gjøre hvad jeg kan.

Dervière (gaaer).

Ottende Scene.

Kinville. Emmeline.

Kinville (afsides). Et originalt Eventyr!

Emmeline. Nu vel Charles! saa er Du da kommen tilbage.

Kinville. Ja Jomfru her er jeg.

Emmeline. Jomfru? det klinger saa fremmed. Er jeg ikke Din Cousine, og pleier Du ikke at kalde mig Emmeline?

Kinville. Ja, smukke Emmeline, nu er jeg i Deres Nærhed, og det var mit høieste Ønske.

Emmeline. I Deres Nærhed? Men Charles, siger Du ikke længere Du til mig?

Kinville. Jeg vilde gjerne, men jeg turde ikke.

Emmeline. Ih jo vist tør Du; det har Du jo altid gjort før.

Kinville. Ja det er sandt nok.

Emmeline. O hvor ofte tænker jeg paa hine Tider! Barndommens Erindringer have noget saa rørende. Kan Du huske hvor vi vare lystige, hvor vi vare overgivne? Den stakkels Tante Judithe fik ofte ondt i Hovedet af al den Støi vi gjorde. Men siden vi tale om Tante Judithe, Du har jo ikke endnu nævnet hende med et Ord.

Kinville. Ja det er sandt, den stakkels Kone! nu maa hun være meget gammel?

Emmeline. Hvad for noget? meget gammel? hun er jo død for 3 Aar siden.

Kinville (afsides). Nu for Pokker!

Emmeline. Men Gud bevares! veed Du ikke det?

Kinville. Jo vist veed jeg det; jeg fortalte mig kun, jeg vilde sige, at dersom hun havde levet endnu, saa maatte hun være meget gammel.

Emmeline. Hun havde været 3 Aar ældre; det var det Hele. Men kan Du huske, dengang vi uden hendes Tilladelse gik hen til Forpagtergaarden og spiste Tykmelk? Det var Dig som spiste meest.

Kinville. Nei det var Dig.

Emmeline. Nei, det var saamæn Dig. Og kan Du huske hvorledes vi paa Hjemveien kom i en Tordenbyge?

Kinville. Ja, vi bleve saa dyngvaade.

Emmeline. Nei, jeg ikke, thi Du laante mig Din Kavai. Jeg lagde mig ned under et Træ, og Du bredte Kavaien over mig, thi Du var Paul . . . .

Rinville. Og Du Virginie.

Emmeline. Nei! han har ikke glemt det Allermindste! Og kan Du huske hvorledes vi legede Tagfat om Aftenen? Men Du var allerede dengang temmelig fri imod mig.

Rinville. Nei virkelig?

Emmeline. Jo, jo jeg husker nok det Kys Du stjal fra mig, dengang Du fangede mig; men det er ikke værdt at tale om nu.

Rinville. Tvertimod lad os tale derom. Saa jeg stjal et Kys?

Emmeline. Ja, det veed Du jo nok. Du husker ogsaa nok at jeg blev vred, og sagde: „Lad være, Charles, jeg siger det til Tante Judithe," men jeg har saamæn aldrig sagt hende det.

Rinville. Ja, det er ganske rigtigt. Og om jeg husker ret, saa stjal jeg næste Dag et nyt Kys.

Emmeline. Nei! den næste Morgen reiste Du jo herfra.

Rinville (afsides). Gud skee Lov! jeg var bange for at jeg var gaaet videre end jeg ønsker.

Emmeline. Og kan Du huske hvad vi lovede hinanden ved Afskeden?

Rinville. Ja det forstaaer sig.

Emmeline (seer op i Loftet). Du veed nok, der oppe?

Rinville (ængstelig, seer op i Loftet). Ja vist, der oppe!

Emmeline. Vil Du troe, Charles, at jeg ikke en eneste Gang har forsømt det? Og Du?

Rinville. Jeg heller ikke. (afsides) Hvad Satan kan det være?

Emmeline. Og alle Dine andre Løfter har Du holdt dem ligesaa trofast?

Rinville. Ligesaa trofast, det sværger jeg Dig til.

Emmeline. Kan Du huske hvorledes vi læste Romaner med hinanden og blandede vore Taarer sammen?

Rinville. Ja, det husker jeg godt.

Emmeline. Og kan Du huske den Vise, som vi altid sang med hinanden, og som Du holdt saa meget af?

Rinville. Ja den var nydelig.

Emmeline. Hvorledes var det nu den begyndte?

Rinville. Vi lidt, lad mig huske mig om.

Emmeline. Nu har jeg det. (synger)

»Man stundom vel kan sige« —

Kan Du nu huske Resten?

Rinville (afsides). Det var meget heldigt, den har jeg hørt paa Theatret. (synger)

»At man undflyer sin Pige.«

Emmeline. Men Enden er det Bedste. (synger)

»Dog hænger Hjertet ved«

Rinville (synger)

»Sin første Kjærlighed.«

Emmeline. Fortræffeligt! Jeg seer, Du har ikke glemt det Mindste.

Rinville. Nei, hvorledes skulde jeg kunne det?

Emmeline. Kan Du da ogsaa huske, hvorledes Du engang, efterat have sunget denne Vise, faldt paa Knæ for mig, trykkede min Haand til Dine Læber, og sagde . . . . . .

Rinville (knæler og kysser hendes Haand). „Hjertet hænger ved sin første Kjærlighed."

Emmeline. Det er ganske rigtigt.

Niende Scene.

De Forrige. Dervière.

Dervière. Hvad seer jeg! Charles, er det saaledes Du holder Dine Løfter?

Rinville (springer op). Det er sandt, jeg havde nær glemt det.

Emmeline. Bliv ikke vred, lille Papa! vi fornyede kun vore Barndoms-Erindringer.

Dervière. Ja vist! Barndoms-Erindringer! men lad nu det være nok! (til Rinville) Du har brudt Dit Æresord, og nu har jeg ikke mindste Tillid til Dig; vær derfor saa god strax at pakke Dig.

Emmeline. Men Papa dog! han er nylig kommen, og Du viser ham allerede bort?

Dervière. Ja, det er for Din egen Skyld og maaskee ogsaa for hans; thi veed Du hvem den Hr. Zacharias var, som Hr. Fætter Charles gav sig Mine af ikke at kjende?

Rinville. Jeg sværger Dem til at jeg kjender ham ikke.

Dervière. Saa Du kjender ham ikke? Ja saa skal jeg gjøre Dig bekjendt med ham; det er en Aagerkarl, som præsenterede mig en Vexel, der er udstedt af Dig, og som jeg maatte betale; see her er den.

Rinville. Er det muligt?

Dervière. Du maa jo vide det. Er det maaskee ikke Din Underskrift?

Rinville. Det tvivler jeg ikke paa, men jeg vil dog gjerne see den; (afsides) om aldrig for andet, saa dog for at vide hvorledes jeg hedder. (læser) „Charles Desroches!" (afsides) Ah, jeg hedder Desroches! det er godt.

Dervière. Nu vel, hvad har Du at sige?

Rinville. Ja, hvad skal jeg sige? Jeg siger at det er en Vexel; al Verden kan trække Vexler.

Dervière. Ja, men det er ikke al Verden som kan indfrie dem. Om det endda kun var denne ene, men Hr. Zacharias sagde mig, at han om nogle Dage, vilde sende mig 5 eller 6 andre, og dem agter jeg ikke at betale.

Emmeline. Hvad maa jeg høre! Charles er Du bleven saa uordentlig i Dine Pengesager?

Rinville. Det synes jo rigtignok saa, men jeg sværger Dig til, kjære Emmeline ....

Dervière. Aa det er endda det Mindste! Hr. Zacharias har talt til mig om noget, som er endnu meget værre.

Rinville. Hvad kan det være?

Dervière. Ja det er just det jeg vil spørge Dig om, thi Hr. Zacharias vilde ikke ud med Sproget; han sagde blot, at Du havde gjort Dig skyldig i en stor, i en meget stor Forseelse, men som han overlod til Dig selv at fortælle og undskylde.

Emmeline. En meget stor Forseelse! Charles! hvad er det dog?

Rinville. O det er Noget som jeg ikke kan sige.

Dervière. Tilstaaelsen er dog det Eneste som kan forskaffe Dig Tilgivelse.

Emmeline. Min egen Charles, tilstaae det, jeg beder Dig.

Rinville. Oprigtig talt, selv om jeg vilde, saa er det mig ikke muligt.

Emmeline. Ih Gud bevares! det maa jo være noget ganske forskrækkeligt. Hvad er det da? Tal dog! — Tilforn sagde Du mig Alt, Du betroede mig hvad det skulde være! men Du har forandret Dig, Du er ikke længere den Samme. Det var ikke det Du lovede mig, den Dag Du tog Afsked med mig, og forærede mig denne Ring, som aldrig har forladt min Haand. (seer paa Rinvilles Haand) Hvad er det? hvor er Din?

Rinville. Min? (afsides) Gid Fanden tage alle Kjærlighedspanter og den hele Sentimentalitet!

Emmeline. Du har den jo ikke, og Du lovede mig at den aldrig skulde komme fra Dig.

Rinville (forlegen). Jeg kan ikke nægte at jeg for Øieblikket ikke har den paa.

Dervière (afsides, idet han gnider sig i Hænderne). Det er ypperligt! nu er det snart uklart imellem dem.

Emmeline. Du tør ikke sige det, men jeg gjætter det: Du har givet den til en Anden.

Dervière. Ja det vil jeg døe paa.

Rinville. Hvorledes kan Du troe ....

Emmeline. Fy! Du maa skamme Dig. Alt andet kunde jeg have tilgivet Dig: at Du har gjort Gjeld, at Du har trukket Vexler paa min Fader, og hvad det skulde være; men at Du ikke har min Ring .... det er godt! nu er det forbi mellem os to.

Dervière. Saadan skal han have det.

Tiende Scene.

De Forrige. Lapierre.

Lapierre. Her er igjen en Reisende, som forlanger at tale med Herren.

Dervière. Hvem kan det være? Idag venter jeg jo Ingen uden den unge Hr. Rinville.

Emmeline (til Lapierre). Gud! har Du ikke bragt ham Brevet?

Lapierre. Jeg vilde just have været afsted, men saa traf jeg her denne Herre, som paatog sig at besørge det.

Emmeline (til Rinville). Gud bevares! har Du det endnu?

Rinville. Ja jeg har det.

Dervière. Saa er det ham, og jeg som endnu ikke er paaklædt! (til Rinville) Du kan gaae Din Vei, naar Du vil. (til Emmeline) Du maa gaae og tage lidt Stads paa, thi alt kommer an paa det første Indtryk.

Emmeline. Hvad det er kjedeligt. Skal jeg nu gaae og pynte mig for den fremmede Mands Skyld, som jeg ikke kan udstaae; det veed jeg allerede iforveien. (til Rinville) Det er altsammen Din Skyld. Ja, ja, nu kan Du have det saa godt; jeg skal gjøre mig al mulig Umage for at finde Behag i ham; saa faaer jeg Hævn over Dig, og viser min Fader Lydighed.

Dervière. Det kan jeg lide; det kan man kalde datterlig Tænkemaade. Kom med, Emmeline! Og Du, Lapierre, lad Herren komme herind og bed ham vente.

(Dervière og Emmeline gaae ud af een Dør, Lapierre af en anden.)

Ellevte Scene.

Rinville (alene).

Bravo! det gaaer fortræffeligt! I Klammerie med Faderen, i Klammerie med Datteren! det maa jeg rigtignok tilstaae: det er en Plan, som tegner godt. Det gjør mig saa meget mere ondt, som det ikke længer er for Løiers Skyld at jeg spiller denne Rolle. Emmeline er høist indtagende, og jeg kan ikke længere gjøre Afkald paa hendes Haand. Jeg veed nok at jeg med et eneste Ord kan retfærdiggjøre mig, men inden jeg kan sige dette Ord, maa jeg først være vis paa at det er mig selv hun elsker, og ikke Erindringen om Fætter Charles. Man siger, at der i Ægteskabet er Grund til at bære Frygt for Fætterne, og jeg gyser allerede, saasnart jeg hører dem nævne! derfor vilde jeg gjerne for en Sikkerheds Skyld see at faae hende til at glemme den farlige Fætter; thi ellers kunde det let see galt ud: hvis jeg idag indtager hans Plads, saa kunde han let efter Ægteskabet indtage min.

Tolvte Scene.

Rinville. Charles.

Charles (i Coulissen). Tak skal I have! Jeg kunde ogsaa nok have Lyst til at hvile lidt, thi der er Intet saa trættende som Agepostten, især naar man tager den paa fastende Hjerte.

Rinville. Det lader til at være en original Patron.

Charles. Hr. Dervière er nok ikke tilstede?

Rinville. Nei han er ikke.

Charles. Og hans Datter heller ikke?

Rinville. Nei, heller ikke.

Charles. Det er mig kjært.

Rinville. Ja saa? hvorfor det?

Charles. Jo, thi jeg skulde nødvendigt tale med dem; men siden de ikke ere tilstede, kan jeg imidlertid betænke mig paa hvad jeg vil sige. Hører De til Familien?

Rinville. Næstendeels.

Charles. Saa kunde De gjøre mig en stor Tjeneste. Det er rigtignok ubeskedent, men mellem unge Mennesker . . . .

Rinville. Forstaaer sig. Lad mig høre, hvori jeg kan tjene Dem.

Charles. De kunde vel ikke sige mig om her har været en vis Hr. Zacharias, en tydsk Capitalist?

Rinville. De mener nok en Aagerkarl? Jo han var her for et Øieblik siden.

Charles. Det var jeg nok bange for. Jeg begriber ikke hvorledes han har faaet min Onkels Adresse at vide.

Rinville. O Himmel! hvad hører jeg! Skulde De være Hr. Charles? Hr. Charles Desroches?

Charles. Ja, det er mig i egen Person, som efter 8 Aars Omflakken kommer tilbage incognito, ligesom den forlorne Søn. Jeg havde haabet at komme hertil førend mit Rygte; derfor tog jeg Agepostten, men den har ikke Vinger, saaledes som Fru Fama. Den fordømte Zacharias er kommen mig i Forkjøbet, og jeg tør vædde paa at han allerede har indtaget hele min Familie imod mig.

Rinville. Aldeles ikke! Han har blot præsenteret en lille Vexel, som Deres Onkel har betalt. See her er den (giver ham Vexlen).

Charles. Er det muligt! Hvilken god Onkel! Ja Naturens og Blodets Baand ere hellige. Ja det tænkte jeg nok, jeg tænkte ved mig selv: enten har man en Onkel, eller man har ingen. (seer paa Vexlen). Jo det er ganske rigtig min Vexel; men jeg gad nok vide hvor dens Søskende opholde sig; thi Familien er noget talrig.

Rinville. Hvad Familien angaaer, saa vil Hr. Dervière ikke have noget med den at bestille; han siger, han har nok af dette ene Medlem.

Charles. Ja saa? Og hvad sagde min Onkel til den anden Historie? . . . til den slemme Historie? De veed nok hvad jeg mener? Han blev vist rasende.

Rinville. Nei jeg veed ikke hvad De mener.

Charles. Jeg mener det som jeg har gjort i Bèsançon for 4 Uger siden. Veed De det ikke?

Rinville. Aldeles ikke, og Deres Onkel heller ikke.

Charles. Er det muligt? Ja saa gjør mig den Tjeneste ikke at tale om det; saa vil jeg see at trække mig ud af det paa en skikkelig Maade! thi hvad min Behændighed og mine Overtalelses-Gaver angaaer, saa er jeg ikke tabt bag af en Vogn. Jeg har naturlig Forstand og Læsning: Jeg er opdragen af Tante Judithe,

og hun har lært mig at kjende Verden, ved at lade mig læse Romaner og Comedier. Der gives 5 eller 6 Maader, hvorpaa man kan bevæge en Onkels Hjerte, og nøde ham til Tilgivelse. Men Hovedsagen er at man er ukjendt! det er en nødvendig Betingelse. Jeg veed ikke rigtig hvorledes jeg bedst skulde gjøre mig anonym for min Onkel.

Rinville. Skal jeg give Dem et Raad?

Charles. Jeg forlanger ikke bedre.

Rinville. Familien venter idag en vis Hr. Rinville, en Godseier her fra Egnen; han er bestemt til at ægte Jomfru Dervière. Men jeg veed fra sikker Haand at han kommer ikke, og at Familien aldrig har seet ham.

Charles. See, see! Der falder mig noget ind: saa kunde jeg udgive mig for ham.

Rinville. Det var just det jeg vilde raade Dem.

Charles. Jeg takker Dem ret meget. Men tør jeg spørge hvem jeg skylder saa megen Godhed?

Rinville. Jeg er en Søstersøn af Deres Onkel.

Charles. Saa ere vi jo Fættere? Saa er De formodentlig en Søn af Onkel Laverdure.

Rinville. Ganske rigtig, men Lige for Lige! Naar De forestiller Hr. Rinville, saa gjør mig den Tjeneste ikke at tale om mig til min Onkel, thi han er bleven vred paa mig, og har viist mig Døren.

Charles. Nei, virkelig? Har De ogsaa gjort gale Streger?

Rinville. Akkurat de selv samme som De.

Charles. Nei det er fortræffeligt! det maa ligge i Blodet. Her er min Haand, Fætter, lad os love hinanden en gjensidig Bistand.

Rinville (seer paa hans Haand). Hvad er det for en Ring De har der?

Charles. Aa det er ikke noget! Dengang jeg var ung og uskyldig, saa fik jeg den i Foræring af min Cousine, det er en Barndoms-Erindring; hun har Mage til den.

Rinville (idet han tager Ringen af hans Finger). Saa tag Dem iagt for at gaae med den; hun kunde kjende Dem derpaa.

Charles. Det er ganske sandt; det har jeg ikke tænkt paa.

Rinville. For en Sikkerheds Skyld vil jeg gjemme den for Dem idag.

Charles. Behold den saa længe som De vil, kjære Fætter.

Rinville. Tys; der kommer Hr. Dervière og hans Datter. Jeg vil ikke at De skal see mig, og gaaer derfor min Vei. Glem nu ikke at De er Hr. Rinville, som ventes hertil, for at blive forlovet med Jomfru Emmeline. Lad nu bare de Andre om det, og bryd Dem om ingen Ting.

Charles. Det har De Ret i; saa kommer jeg mageligst dertil.

Rinville (gaaer).

Trettende Scene.

Charles. Dervière og Emmeline (begge pyntede).

Dervière. Velkommen, gode Hr. Rinville, lad mig omfavne Dem! Bliv ikke vred for at jeg har ladet Dem vente; jeg vilde blot iføre mig en anden Klædning for at tage imod Dem som sig bør.

Charles. Jeg beder tusinde Gange. (afsides). Hvor min kjære Onkel har forandret sig! Naar jeg ikke havde vidst at det var ham, havde jeg saamæn ikke kjendt ham igjen.

Dervière. Her er Emmeline, min Datter, som jeg har den Ære at forestille Dem.

Emmeline (neier for ham og siger derpaa afsides til sin Fader). Nei, hvad han er ækel!

Dervière. Det er ikke sandt, han seer just godt ud; han seer yngre og smukkere ud end Fætter Charles.

Emmeline. Gud! hvor kan Papa sige det? Ja han maatte rigtignok ønske at han lignede Charles!

Dervière (til Charles). Det glæder mig at see Dem kjære Hr. Rinville; jeg har længe ventet Deres Hjemkomst til Frankrig.

Charles. Jeg vilde ogsaa være kommen før, dersom jeg ikke havde havt et lille Gran af Frygt for at komme Dem for Øie.

Dervière. Hvorfor det?

Charles. O jeg er meget frygtsom, meget undseelig af Naturen!

Dervière (til Emmeline). Der kan Du høre, han er bange for ikke at behage Dig. (til Charles). Men nu haaber jeg at De ingen Omsvøb gjør, thi Alt hvad som kan være til Deres Fornøielse . . . .

Charles. Gud! dersom jeg turde benytte mig deraf.

Dervière. Er der noget, hvori jeg kan være til Deres Tjeneste?

Charles. Nei, det er langt fra! men jeg beder Dem blot ikke at glemme hvad De der sagde: „Alt hvad som kan være til Deres Fornøielse — Alt hvad som kan være . . . .“ Thi med Tiden kunde det være muligt at jeg tog Dem paa Ordet. Men det, hvori De for Øieblikket helst maatte tjene mig, det var at skaffe mig lidt at spise, thi jeg er endnu fastende idag.

Dervière. Jeg skal strax besørge Frokost. (til Emmeline) Du seer, det er Oprigtigheden selv.

Emmeline. Han har ikke sagt mig et eneste forbindtligt Ord. Han er neppe kommen, førend han allerede tænker paa at spise.

Dervière. Du har bare Dine Romaner i Hovedet. Troer Du man kan leve uden at spise?

Charles (afsides). Det gaaer fortræffeligt; det er en god Begyndelse. Naar jeg vedbliver mit Incognito, saa lykkes det mig nok at røre min Onkels Hjerte, jeg har jo allerede de største Beviser derpaa. Og i det Øieblik han styrter sig i mine Arme, saa styrter jeg mig ned for hans Fødder og gaaer til Bekjendelse af alle mine gale Streger.

Dervière. Saa kom, kjære Svigersøn, vi vil strax gaae tilbords.

Charles. Jeg er til Tjeneste. (til Emmeline) Jomfru, jeg har den Ære at anbefale mig. (gaaer med Dervière.)

Fjortende Scene.

Emmeline (alene).

Han tænker paa Frokosten førend han tænker paa mig! Og saadan en Klodrian skal jeg have til Mand! Saasnart jeg saae ham fik jeg Modbydelighed for ham; og hans hele Væsen og Alt hvad han sagde, forøgede min Afsky. Og dog har jeg lovet at ægte ham, og at glemme Charles. Ægte ham? ja det faaer jeg, naar det endelig skal være; men glemme Charles! Nei, det kan jeg ikke! nei Hjertet hænger ved sin første Kjærlighed.

Femtende Scene.

Emmeline. Rinville.

Emmeline. Hvad seer jeg? Er Du her endnu?

Rinville. Jeg var i Begreb med at tage bort, men jeg vilde først tage Afsked med Dig.

Emmeline. Deri gjør Du vel; thi naar min Fader har befalet det, saa maa Du lyde, (med et Suk) og jeg med!

Rinville. Hans Befaling var overflødig. Din bestemte Brudgoms, denne Hr. Rinvilles Ankomst var meer end tilstrækkelig til at jage mig bort herfra, thi der er vel ingen Tvivl om at Du jo finder ham høist elskværdig.

Emmeline. Hvad det angaaer saa behøver jeg ikke at gjøre Dig Regnskab for mine Følelser. Da det er mig, og ikke Dig, som skal ægte ham, saa kan det jo være Dig ligegyldigt hvad jeg synes om ham.

Rinville. Vil Du da ægte ham uden at elske ham?

Emmeline. Hvem siger at jeg ikke elsker ham! Og selv om saa var, desto større er min Fortjeneste.

Rinville. Og saaledes glemmer Du mig?

Emmeline. Det er Dig som har glemt mig.

Rinville. O, Du har aldrig elsket mig.

Emmeline. Jo jeg har elsket Dig . . . . en lille Smule; men nu slet ikke.

Rinville. Velan, jeg seer at Alt er forbi imellem os. Da vi altsaa for stedse skal adskilles, saa lad mig give Dig denne Ring tilbage, som Du fordum skjænkede mig.

Emmeline. Hvad seer jeg? Charles! Saa Du havde ikke givet den til en Anden! Ja det er den samme! Du har bevaret den. Fy! skam Dig noget! at forvolde mig saa stor en Sorg!

Rinville. Min Uret er stor, jeg tilstaaer det . . . .

Emmeline. Nei, nei! Nu har Du ikke længer Uret, jeg er ikke længere vred paa Dig, jeg tilgiver Dig. Du har bevaret min Ring; dermed er jeg tilfreds: Alt hvad Du forresten kan have forseet Dig i, er ikke værdt at tale om. O Charles, dersom Du vidste hvor jeg har været bedrøvet! det var som om mit Hjerte skulde staae stille; jeg kan ikke beskrive hvad jeg følte; og selv endnu kan jeg ikke overvinde Erindringen derom.

Rinville. Hvad hører jeg! Kan jeg troe min Lykke? Elsker Du mig virkelig!

Emmeline. Der kommer Nogen; gaae Din Vei.

Rinville. Jeg gaaer; men siig mig først, at Du elsker mig.

Emmeline. Nei gaae først, og lad mig siden sige det.

Rinville (kysser hendes Haand). Farvel, Farvel! (iler ud).

Sextende Scene.

Emmeline. (Strax efter) Charles.

Emmeline. Gud! der er Hr. Rinville! Jeg vil tilstaae ham Alt.

Charles (taler ud af Døren). Jo, nu kan jeg nok vente paa Middagsmaden, thi jeg har lagt en ordentlig Frokost til Grund. (afsides) Jemini! hvad jeg har spiist og hvad jeg har drukket! Og det bestandig incognito, thi man har ei engang kjendt mig paa min Appetit. Den kjære Onkel er ganske indtaget i mig. Dersom jeg nu bare kan blive min gode Cousine qvit, og faae hende til at løse mig fra mine gamle Forpligtelser, saa er Spillet vundet.

Emmeline (undseelig). Hr. Rinville!

Charles. Min høistærede Jomfru, har De noget at sige mig?

Emmeline. Ja, men jeg tør ikke.

Charles (afsides). For Pokker! Mon allerede mit Udvortes imod min Villie skulde have indtaget hende! (høit) Det er formodentlig i Anledning af dette Ægteskab?

Emmeline. Ja, og jeg maa tilstaae Dem reent ud, at det vilde gjøre mig høist ulykkelig, thi jeg elsker en Anden.

Charles (afsides). Det træffer sig heldigt! (høit) Bryd Dem ikke om noget, Jomfru, vær De ganske rolig, og siig mig hvem De elsker.

Emmeline. Det er en Barndoms Ven, min Fætter Charles.

Charles (afsides). For Fanden! Det gaaer galt. (høit) Deres Fætter Charles, med hvem De er opdraget?

Emmeline. Ja, Hr. Rinville.

Charles. Han som reiste herfra for 8 Aar siden?

Emmeline. Netop.

Charles. Det var et overmaade smukt ungt Menneske?

Emmeline. Ja, Hr. Rinville.

Charles (afsides). Jo det er rigtignok mig; jeg veed ikke hvorledes jeg skal rede mig ud af det. (høit) Men hvorfor vil De vedblive at elske ham? hvad er det nu værdt?

Emmeline. Jeg har lovet ham det.

Charles. Ja Loven er ærlig, men Holden besværlig. Hvem veed om Charles har været ligesaa bestandig som De? Jeg veed fra sikker Haand at han har begaaet mange dumme Streger.

Emmeline. Det veed jeg ogsaa.

Charles. Han er i en bundløs Gjeld.

Emmeline. Det kan være det samme.

Charles. Han er en Svirebroder, et næsten forfaldent Menneske.

Emmeline. Det er ligemeget.

Charles (afsides). Saa er der da ingen Ting, som kan dæmpe hendes uudslukkelige Flamme! jeg faaer at gribe til det alleryderste Middel. (til Emmeline) Hør Jomfru, jeg har kjendt Deres Fætter Charles meget nøie, jeg har seet ham paa mine Reiser. Det er en høist elskværdig Cavaleer, en ung Mand af den bedste Tone, fuld af Ild og Liv og Gratie. Men paa Grund af alle disse Fortrin kan De nok vide at han har været udsat for store Efterstræbelser af Kjønnet, saa meget mere som han selv har et overmaade følsomt Hjerte. Denne Følsomhed er bleven næret ved hans Opdragelse, da han i sin Barndom har maattet sluge den ene Roman oven paa den anden. Det er saaledes ikke til at undres paa at han har havt adskillige galante Eventyr. Naturligviis har han i dem alle lagt sin Elskværdighed for Dagen, men undertiden er han maaskee gaaet for vidt i Elskværdigheden. Hans sidste Eventyr blandt andet, hvortil jeg selv har været Vidne . . . .

Emmeline. Hvorledes? Skulde det være det hvorom Hr. Zacharias talte saa hemmelighedsfuldt?

Charles. Netop. Han har ei engang vovet at tale derom til sin Onkel, eller til Nogen af Familien. Men dersom De vil tage Dem af ham, og forene Deres Bønner med hans . . . .

Emmeline. Tal! Lad mig vide hvad det er! Jeg vil gjøre for ham Alt hvad der staaer i min Magt.

Charles (afsides). Det er en fortræffelig Cousine. (høit). De maa da vide at da Charles var i Bésançon, lærte han at kjende en ung og smuk Jomfru ved Navn Pamela, og som var Sypige af Stand.

Emmeline. Hvorledes?

Charles. At sye, var hendes Profession, men hun var af god Familie, af en engelsk Familie, der var saa gammel at man ikke engang kjendte den længer, og det var kun Omstændighederne som havde tvunget hende til at gribe Naalen.

Emmeline. Gud! hvad hører jeg!

Charles. At see Charles og elske ham var det samme Øieblikks Værk. Charles var dydig, men kunde dog ikke fornægte sine Følelser. Pamela vilde i sin Fortvivlelse gjøre Ende paa sit Liv. Allerede havde hun hævet den morderiske Dolk mod sin Barm — det er at sige, det var ikke egentlig en Dolk, men et Uhyre af en Skræddersax. Charles maatte enten ægte hende, eller see hende døe lige midt for sine Øine.

Emmeline. Nu vel?

Charles. Hun lever endnu.

Emmeline. Tal ud! Har Charles da ægtet hende?

Charles. For at frelse hendes Liv, ikke af anden Aarsag.

Emmeline. O det Uhyre! den Forræder! — Papa, Papa! hvor er Du?

Charles. Tag Dem ivare! Man maae gaae lidt forsigtig tilværks og ikke falde med Døren ind i Huset.

Emmeline. Vær De kun rolig! — Papa, Papa!

Syttende Scene.

De Forrige. Dervière.

Dervière. Hvad er der paa Færde?

Emmeline. O Papa! tænk engang hvad der er skeet! Nei det er skjændigt! det er afskyeligt! herefter kan man ingen Mennesker troe!

Dervière. Men saa siig da . . .

Emmeline. Tænk Dig at min Fætter Charles . . . .

Dervière. Nu da?

Emmeline. Han er gift.

Dervière. Gift?

Charles (afsides). Saa, nu drakst hun ud med det!

Dervière. Hvad for Noget! gift! uden at have begjæret mit Samtykke, uden engang at lade mig vide det! Det skal jeg aldrig tilgive ham; og hvad hans Gjeld angaaer, saa lad ham indrette sig som han vil, jeg betaler ikke en Skilling.

Charles (afsides). Saa! der har vi det! Det er hendes Skyld den tosfede Tøs! Saaledes vilde min Kone nu aldrig have baaret sig ad; hun har langt mere Verdenskundskab.

Dervière. See her staaer Din Brudgom; det er en ganske anderledes Fyr, og vi vil holde Bryllup om 14 Dage, ikke sandt?

Charles (afsides). Om 14 Dage! Gud hvad skal jeg hitte paa?

Dervière. Og dersom Din Fætter Charles nogensinde forbrister sig til at komme indenfor mine Døre, saa skal jeg lade ham kaste ud af Vinduet. (til Charles, som bliver forskrækket og vil liste sig bort) Bliv ikke bange, kjære Svigersøn, jeg vil ikke gjøre Dem noget.

Emmeline. Gud, der er han!

Charles (seer sig om). Er han der? hvor?

Emmeline (til Dervière). Bliv nu ikke hidsig, Papa, ikke hidsig! Lad mig tage ham i Skrifte, saa skal han ikke døe i Synden.

Dervière. Ja, det troer jeg ogsaa, er det Bedste.

Attende Scene.

De Forrige. Kinville.

Dervière (til Kinville). Kom kun nærmere!

Charles. Er det Fætter Charles, den liderlige Fugl?

Dervière. Ja det er ham selv.

Emmeline. Saaledes seer han ud.

Kinville. Men hvad betyder denne høitidelige Modtagelse?

Emmeline. Det skal jeg sige Dig. Jeg skylder min Fader og Dig, og især deleshed Hr. Kinville at forklare mig uden Omsvøb. Jeg har elsket Dig, idetmindste indbildte jeg mig det selv; men nu da jeg kjender Dig og hele Din slette Opførsel . . . .

Kinville. Hvorledes? er Alt opdaget?

Emmeline. Ja, Alt er opdaget, og derfor elsker jeg Dig ikke meer og skal aldrig elske Dig.

Kinville. Emmeline!

Emmeline. Og for at give Dig et Beviis paa min Pigegyldighed ved Alt hvad der er passeret, saa vil jeg ikke gjøre Dig mindste Bebreidelse, men tvertimod bede min Fader om at tilgive Dig. (til Dervière) Ja Papa, herefter skal jeg ganske underkaste mig Deres Villie, jeg skal følge Deres Raad i Alt; men til Belønning for min Lydighed,

saa skjænk min Fætter Deres Tilgivelse; lad ham leve lykkelig med den Brud, han har valgt sig.

Charles (tørrende sine Øine). O den gode Cousine!

Rinville. Endnu er jeg lige klog.

Emmeline. Lad ham forlade os, og aldrig mere komme her tilbage, men lad ham tage Deres Tilgivelse med sig paa Reisen, og Deres Samtykke til hans Ægteskab.

Rinville. Mit Ægteskab? Hvem har kunnet sige . . . .

Emmeline (grædende). Denne Herre, som var tilstede derved.

Charles (grædende). Ja, jeg har sagt at Charles var allerede gift.

Rinville (glad). Hvad hører jeg! Charles er gift! (kaster sig ned for Emmelines Fødder) Min bedste Svigerfader! min elskede Emmeline! o hvor jeg er lykkelig! Nei, nei! betragter mig ikke med saa forskrækkede Øine; jeg er fuldkommen ved mine Sandser, thi den som her knæler for Eders Fødder, er ikke Emmelines Fætter, det er hendes bestemte Brudgom.

Dervière. Hr. Rinville?

Rinville. Ham selv.

Dervière. Og min Slyngel af Brodersøn?

Charles (knælende paa den anden Side af Dervière). Her er jeg!

Dervière. Hvad er det for en Maskerade?

Rinville. Da jeg havde laant hans Navn, saa var det ikke meer end billigt at jeg gav ham mit isledet.

Charles. Saa maa De have Skades-Erstatning, thi De har ikke vundet ved Byttet.

Emmeline. Jeg kan ikke komme mig af min Forundring. (til Charles) Min stakkels Fætter, kunde jeg være saa vred paa Dig? (til Rinville) Og De Hr. Rinville, hvem jeg aldrig havde seet . . . .

Rinville. De troede at have elsket mig tilforn.

Emmeline. Det var en Feiltagelse: jeg forvexlede det Forbigangne med det Tilkommende.

Kjøbenhavn.

Forlagt af J. H. Schubothes Boghandel.

Bianco Lunos Bogtrykkeri.